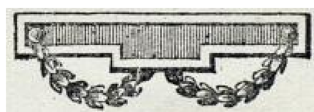
Frigga,

Opera i En Act.

I
DERAS KONGL. MAJESTÄTERS
OCH
DET KONGL. HUSET NÄRVARO
Första gången upförd
AF

Kongl. Musicalisca Academien i Stockholm,

Den 31 Maji 1787.

STOCKHOLM
Tryckt i Kungl. Tryckeriet, 1787

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna opera av **Carl Gustaf af Leopold** (1756-1829) har digitaliserats i november 2014 av Kungliga Biblioteket i Stockholm och anpassats för Projekt Runeberg i oktober 2015 av Ralph E.

Denna opera kan även läsas hos **Litteraturbanken**.

F R I G G A ,

Opera i En AB.

i

DERAS KONGL. MAJESTÄTERS

OCH

DET KONGL. HUSETS NÄRVARO

Förfta gången upförd AF

Kongl. Mitßcali[ka Acadcmien i Stockholm ,

Den 31 Maji 1787.

STOCKHOLM,

Tryckt i Kongl. Tryckeriet, 1787.Verferne af Herr LEOPOLD , Jßibliothecarie famt En af de Aderton i Svenßa

Academien..

Mufiquen af Herr ÅHLSTRÖM ^ Kamererare i Kongl. Krigs - Collegio.

Balletternc af Herr DIDELQT, Sonen.PERSONERNE.

ODÉN, Konung i Svithiod. Herr Swartling.

YNGVE, Odens Son. M:lle Inga E. Åberg.

FRIGG A, Gylfcs Dotter, ß-regifven Gudinna. Mille Stading.

EjfVOR, Friggas Öfverßa Pre-ßinna. Fru Marcadet.

ORAKLET. Herr Schultz.

CHOR af PRESTINNOR.

CHOR af TÄRNOR fom beliena Frigga.

GÖTH IS KA STRIDSMÄN.

LANDTFOLK.

Skåde - Platfen är Gamla Upfala, dels i den helgade Lunden fom omgifver Templet, dels i Templet.

RollerRöfter fom utgöra C ho ren.

Pre/linnor.

M:Ile Gemell. Ekenberg. Wedberg. Åberg. Malmquift. Ryberg. Fru Ficker. Erling.

Landtfolk.

Herr Ebbe. Öberg. Brandftröm. Djurberg. Berglund. Nordgren.

Tärnor.

Fru Bartels. Erling. Grönftröm. Michal. Mille Englund. Möller. Sjöberg. Holberg.

M:lle Vougt.

Blomberg.

Wetterberg.

Sollenius.

Skölde-Sköldemör.

Mille Sæfftröm. Wahlberg. Sylveft. Fru Frantzon.

Odens Hojmän.

Herr Bergman. S. Holm. C. Bonn. Sporron. Rahm.

Göthißia Stridsmän.

Herr Lindblom. Savenius. Engvall. Björkman. G. Holm. Kryger. Wretling. Lundin.

K 3

Balletten.Balletten.

Odens Hofmän.

Herr BOURNONVILLE. Herr Rofenlund. Kypeke. Berner. Rofengren. Öfterlund. Brandt.

Göther.

Herr RAIMOND. Herr G. BergftrÖm. Öberg. Åberg. Spozzi. Åkerberg. Neiflander.

Preßinnor.

Mille Chriflina Lind.

Magd. Svennerberg.

Kumling.

Ödberg.

Widing.

Malmberg.

Landtfolk.

Sköldemör•

M:lle SLOTTBERG. Fru Uttini. Öberg. Raimond. Mille Fredr. Svennerberg. Söderberg. Hyphoff.

Fru ALIX. Mille Sus. Wetterberg. Magd. Lind. Linrot.

Chrift. Wetterberg. Fru Wibbling. Spozzi.Landtfolk

Mille BASSI. Mille Sophie Lind. Sneitz. Myrman. Neuman. Fru Sundmark. Rommel.

Tärnor.

Mille Ulr. Åberg. Mille Brelin.

Mille Sus. Wetterberg. Sophie Lind. Sneitz. Lindrot. HyphofF. Myrman. Fru Öberg.

Wibblingen.

Lappar.

Herr E. Jærnbbrg. Mille Hallongren. Mille Smedberg.

Helena Sundftröm. Maria Sundftröm. Hjortsberg. Lindftröm. Wahlgren.

Herr DIDELOT. Herr Bjurman.

Kullenberg.

Sagnier.

Swab.

Dalen.

Hamberg.

Mille. DusuenoioFRIGGA

FÖRSTA SCENEN.

Theatren förehåller den heliga Lunden , fom omgifver Friggas Tempel i Gamla Upfala. Man fer Templet i Fonden näßan gömt af trän. Frampå Theatren fynes Frigga mycket-präktigt klädd hvila under en Löffal af rof or- Hon fynes fofva ljufligt och njuta en behaglig dröm. Morgonrodnan går up. Under Ouverturen höres quitter aj foglar fom fjunga i folgången.

FRIGGA. YNGVE.

.. YNGVE j i fonden.

A r det ej Frigga fjelf jag finner? . . . Hvars eljeii deffa anlets drag? Hvars denna frifka muns odödliga behag? Jo det är Frigga fjelf jag finner. Hvad lugn hon fmakar — då jag brinner! «

Se defia ljufva anlets drag! Se denna frilka muns odödliga behag!

{på knä längre ifrån) Gudomlighet för deffa ftränder! Al Odens Son , den dyrkan njut Som hör dig til i Odens länder.

A En(2)

En dödligs offer ej förfkjut, Och ftraffa ej en ynglings låga Som lifvet, lifvet ville våga, At blifva hörd — blott en minut!

(Jtiger opp och gör et fieg.) FR I GG A , /öfvande. Ack Yngve !

YNGVE.

Irrar fig mit öra? Mit namn . . .

FR I GG A , /öfvande. Yngve! YNGVE.

Mit namn det är . . . Hon vet den eld , loin ung förtär!

[han fpringer fram , kaßar Jig fa knä för htnne , och kvffer hennes händer med häftighet.)

Gudinna, värdigas då höra Den brottflige iom er befvär ,

At--denna Iköna hand få röra---

Och dö! om få er hämd begär.

FR I GG A upvaknar med beßörtmng och /er fig omkring. Hvad fyn !

{Yngve förfkräckt Jkyndar fig undan , men ßadnar i fonden.)

FRIGG \ , förundrad.

Men hvad! han ren förfvunnit--

Var det en dröm?

YNGVE, häpen.

Hvad har jag gjort!

FRIGGA.f 3)

FRIGG A.

Nej, jag ej drömt--Jag honom funnit — —

Det var han fjelf — YNGVE.

Jag flyr en ort, Den jag ej nånfin (kåda bordt.

Chor bakom Theatren aj Iriggas Tärntr, Solens fakla ren förgyller Morgonrodnans purpurljät, Och den helga lunden fyller Med des (trålars majedät,

YMGVE , i det han går. Ack torde jag mig åter kafla

Til hennes knän! kan hända!--men,

Sjunk dödlige til lloft igen

.For hennes blick! man kommer — hafta !

--(han går.)

ANDRA SCENEN. FRIGGA. CHOR AF TÄRNOR.

De ivkomma dan/ande , klädde i hvit drägt upfäfi med blommor , och med blom/ler kring hufvudet. Danjan de omgifva de Fri%ga under det Choren Jjunger. Frigg a Jom upfligit if rån Jm blomfterbädd, befinner Jig midt

ibland dem, och Jynes med otåliga ögon Jöka Yngve Jom j örjvunnit.

Chor , under dans. Solens fakla ren förgyller Morgonrodnans purpurljät, Och den helga lunden fyller Med des ilrålars majeflät.

A 2 Frigga,(4)

Frigga, Drottning för behagen, Manade af dagens blofs, Plafta vi ofs ock med dagen. Dit vår plikt ledfagar ofs.

En Röst.

Blomftren dem du växa låter. Dig til prydnad ägna fig : Gif ofs dagligt nya åter, För at åter offras dig.

EN Annan.

Denna Lundens helg bevara : Hägna dina Tempels frid: Öma hjertan värdigt para , Och befkär ofs lycklig tid.

En Annan.

Må den dag fom börjat brinna, Utan forger ända fig ! Frigga, mägtiga Gudinna, Skydda ofs fom tjena dig!

Ciig:i, pä knä.

Frigga, mägtiga Gudinna, Skydda ofs fom tjena dig!

FRIGGA, altid feendc efttr Yngve. Men fägen då, om in?en fåe —

u O öc 5 >

CHOR.

Hvem ?

FRIGGA. Honom--

Chor.

Hvilken ?

FRIGGA.

Som mig flydde , Som nyfs för mina fötter låg---

Chor,

För dina?

FRIGGA, Och fin låga tydde! Chor , med förundran. Den nyfs för dina fötter låg Ej någon fåg, Ej någon fåg, Och ingen — ingen — ingen — flydde!

FRIGGA. Jag låg' en jag: han dyrkar mig. Nej, nej: jag har ej vilfe farit: En dödlig här i lunden varit jag fåg' en jag, han dyrkar mig!

Chor.

Men hela Svithiod dyrkar dig!

FRIGGA. Nej, nej: jag har ej vilfe fafit, En dödlig här i lunden varit: Jag fåg' en jag, han dyrkar mig!

A 3 Tron(6)

Tron ej honom dölja, Min fyn ej bedrog , JaS få g honom nog Med kyflar hölja Den handen »han tog. Hans fuckar mig följa, Tron ej honom dölja, Ej himmel och boija Ej afgrund och fkog Hans fjät fkola dölja, Jag låg honom nog!

Hans fuckar mig följa, Ej himmel och boija Hans fjät (köla dölja, Tag fåg honom noj*!

JO o o

En af Choren,

Men dagens ljus fig mer förbreder, Och templet är ej öpnadt än.

FRIGGA, affides. Ack! månne mig en dröm förleder ?

Chor.

Ja templets port (lår fluten än.

FRIGGA, med tekn af otålighet. Så gån, få gån at öpna den !

E n Röst,

Men til den fefl; man er bereder .. . .

FRIGGA,(7)

FR I GG A, otåligt.

Ack Ikynden blott — Jag följer eder.

(Tärnorna gä.)

(affides vied tekn af ledsnad)

En feft! och nu en feil igen! Jag ledsnar vid få mycken heder.

TREDJE SCENEN.

FRIGGA enfam.

Nej, nej: mig ingen dröm bedrar. Jag Yngve fåg, det Yngve var! Hans kyfTar, brände med en låga På denna hand , lom gifvit har Mit blod et annat lopp, min fjäl en ny förmåga. Hvem Ikal jag mig förtro? Hvem mig ur djupet drar Af mina tankars haf, och mina känflors plåga?

Hvem bör jag om mit tilllånd fråga? Kan hända Odén fjelf, den vackra Yngves far?

(Hon gör et fi eg likajom jör at v†-Joka Odén, men hejdar fig, oeh Jtadnar en ßund tankfull.)

Men, detta dy dra moln, fom hvilar på hans panna! Och deffa gåtor af hans fvar!

Nej — Frigga ! qvalda Frigga, ftanna -

Betänk hvad du dig företar!

(Ejvor fynes i fonden.)

Ack(8)

Ack Ejvor! Gudarne dig fända, Du enda trogna vän från mvna förlla år! Ack kom, ack kom , at Lus uti et hjerta tända, Som fig ej längre fjelft förftår.

{hon fätter fig på fm blomßtr^adi.)

FJERDE SCENEN. FRIGGA. EJVOR.

EJVOR , i fonden.

Af denna brydda blick jag alt mig förefpår.

Tack öde! fom mig vil förläna, En lyckligt enllig Hund, at Odens affigt tjena.

{hon knäböjer.)

FRIGGA teknar til henne, at lemna defja vördnads - betygelfer. Kom, hör då! — Utan knäfall! — hör!

EJVOR , några ßeg närmare. Törs man väl fråga hvad ni gör Så enfam i er lund, Gudinna P

FRIGGA, med tekn af otålighet. Rätt gerna: Jag af ledsnad dör, At dig få underdånig finna.

{fpringer app och kajlar fig om halfen på Ejvor.) Men blif min Ejvor fnart igen! Och tala med mig fom en vän: Hvar har du dröjt ?

EJVOR.

I deffa lunder.

FR I G-(

9)

FRIGGA.

Och der?

EJVOR.

Jag der allena gått; Jag fmak för deras Ikuggor fått, De tjufa mina forgsna ilunder. At lida är en dödligs lott; Det är gudomlighetens blott, At i fig fjelf fin lycka finna.

FRIGGA. Du tror at jag är lycklig då?

EJVOR. Gudinnor måfte vara få.

FRIGGA , Judar. Gudinna! — nu igen, Gudinna!

EJVOR.

Nej, Frigga, nej, jag ej förftår Er oluft, och den fuck ni gjuter: Er (könhet — i fin fulla vår ! Et tempel — der ni dyrkan njuter! Et folk — fom kyffer edra fpår! Et lefnadsfätt — Ibm innefluter Hvad jorden präktigaft förmår! Hvad felas än ? Jag ej förftår Er oluft och den fuck ni gjuter.

FRIGGA, bedröfvad. Om hjertat ej fig kan befalla I denna prakt at taga del: Om jag ej lycklig är, då andra mig få kalla, Är det mit fel?

ß EJVOR.C IO)

EJVOR.

Om jag en gifsning finge våga. FRIGGA.

Säg fritt.

EJVOR.

Mån kärlek ej fin magt —- — FRIGGA , med tekn af en lißig bcßörtning. Hvad har du fagt ! Hvad har du fagt!

EJVOR, leende. Ert qval — och medlet mot er plåga.

Från Öfver-Gudens thron, til jordens lagda flaf, Med lika tyranni fin fpira kärlek fträcker. För älfkarinnans blick han dagens fakla fläcker, Och gör, för älfkaren, naturen til en graf Blott han kan dödligas och Gudars lugn förftöra: Blott han kan dödligas och Gudars fällhet göra.

FRIGGA.

Hvad ljus du i mit hjerta för! Ack! är det jag fom älfka bör P Och hvem? En dödlig! ack! . . .

o

EJVOR.

Och denna?

FRIGGA. Välan — Jag måfte alt bekänna.(11)

!

Jag älfkar: Du det redan fer: Men älfkar — fvagare — och mer, Än dina blickar kunnat finna. Se mig för Odens fon, fe mig för Yngve brinna . . . Och få, min Ejvor, fall få ner, Och dyrka Frigga fom Gudinna! EJVOR.

Men — är ert val ej värdigt er! Och Yngve, känner han fin lycka ? FRIGGA.

Med denna prakt i mina fjät, Och tvånget af et majeftät, Som mer och mer mig börjar trycka; Och vördnaden, fom alla dar Mig fläpar i en evig dvala Emellan fina offer-kar, Hur vil du at jag kunnat tala? Hur vil du Yngve det förftätt, Hvad utom dig, jag icke fjelf förmått Ur djupet af mit hjerta leta? EJVOR.

Det ögonblick man har, man måfte nyttja veta.

Bland delfa trän ej långt ifrån, I-Ivars långa fkuggor der kring ättebacken falla, Jag honom fer — — —

FRIGGA.

Hvem? Odens fon!

EJVOR.

Han fjelf. Tag tiden. Honom kalla.

B s FRIGGA.(12)

FRIGGA. Hvad törs du råda at jag gör? EJVOR,

Ert hjerta vil då intet våga? Jag ropar: ingen eder hör! FRIGGA.

Håll! man ej hjertat måfte fråga När fkyldigheten tala. bör. EJVOR.

Ni älfkar — och ni fruktar fela Mot en förhatlig fkyldighet! Så gå, och föd i hemlighet Et får fom äran ej fkal hela..

FRIGGA. EJVOR'.

Jag äl(kar. Men jag fruktar fela Ni älfkar , och ni fruktar fela Mot äran och min fkyldighet. Mot en förhatlig fkyldighet.

EJVOR.

Jag ropar.

FRIGGA.

Håll! EJVOR.

Betänk er än!

FRIGGA.

Nej håll! hvad fkulle Yngve tänka? EJVOR.

Ni fom Gudinna måfte fkänka Det förfta hopp åt kärleken.

Jag(13)

Jag ropar..

FRIGGA.

Håll! EJVOR.

Betänk er än!

FRIGGA.

Nej håll, hvad fkulle Yngve tänka ?

FRIGGA. Jag kan ej Com Gudinna fkänka Det förfta. hopp åt kärleken !

EJVOR. Gudomligheter tala böra: En dödlig endaft fucka får. Det förfta fteg de måfte göra: Eii: dödlig det! med fara går.

FRIGGA- , EJVOR.

Gudomligheter tala böra, En dödlig endafl. fucka får. Det förfta fteg de måfte göra, En dödlig det med fara går.

Det förfta fteg kan jag eji göra,]ag det med dubbel fara går. Gudinnors hjertan qväfva böra Den eld en dödlig yppa får.

EJVOR. An tilfället er öppet flår,. Men ögonblicken äro dyra.

FRIGGA, efter en flunds betänkande. Skyn , Gudar! fkyn hvad. jag begår ! Men hvad. fkyr kärlek i lin yra? • Han. vil: Jag måfte äfventyra! EJVOR'.

Var glad. Ert öde fkonar er: Han kommer fjelf: Jag honom fer.

FEMTE

EJVOR. Ni fom Gudinna måfte (känka Det förfta hopp åt kärleken!C 14)

FEMTE SCENEN. FRIGGA. YNGVE i fonden, knäböjer.

FRIGGA , med en näßan qväfd röjt. Prins — nalkas — (affides.) Hvilket tvång! — Hvad

känflor mig förqväfva! YNGVE, i fonden. Kur (kön ! men åter . . . Yngve, bäfva!

(han nalkas och ßadnar.)

FRIGGA, efter en lång iyßnad. I dag, vid morgonrodnans Hund Jag Odens fon i denna lund För mina fötter trodde finna. Kanfke mit högmod irrar fig: Mit öga fåg er blott förfvinna, Ni fökte ej: ni flydde mig ?

YNGVE.

Jag låg för edra knän, Gudinna. Min fjäl beundrade, och dyrkade hos «r, Den magt fom våra öden ger, Och hela vidden af det välde

Ni öfver våra hjertan fick--—

Ni vaknade — med hvilken blick ! Jag flydde: Jag mig föreflälde, At jag förtörnat er — at jag et brott begick —

FRIGGA.

At ni förtörnat mig! — At ni et brott begick! Kanfke begår ni et, at la til vrede göra

Hvad endaft från förundran flöt? Jag öpnade för er , det öga hvilan flöt: Ni flydde — Kunde jag er höra.

YNGVE.(15)

YNGVE.

Nej. Men om i mit bröft ni kunnat blicka ner!

FRIGG A. Ni någon hemlig önfkan hyde ?

YNGVE.

Den enda, fom jag tror ur mina ögon lyfte, Den, kanfke driftiga, at finna nåd för er!

FRIGGA.

Och då jag fer er här tilbaka, Hvad affigt eder återför?

YNGVE.

Om til en dödligs plikt det hör» At på fit hjertas känflor vaka; Gudinna, ni ej undra bör, Om jag förfkräcks at mit

ranfaksu

FRIGGA.

Förtro mig hvad er oro gör.

YNGVE.

Om til en dödligs plikt det hör. At på fit hjertas känftor vaka; Gudinna, ni ej undra bör,

Om jag förlkräcks at mit ranfaka--

Der kärleken — ---

FRIGGA, affidis.

Hvad ord jag hör! Hvad ljufligt hopp jag börjar fmaka!

{hårdt.)

Om kärleken er plåga gör--—

YNGVE.

C 16)

YNGVE. Hans djerfva hopp mig blott förleder :

Han endaft plågor mig bereder.

FRIGGA. Er fruktan ni för vida fträckt, Var vifs at er bedragen finna.

YNGVE.

O Gudar!

FRIGGA. Var ej få förfkräckt! YNGVE.

På hvilket prof jag fätts, Gudinna!

FRIGGA. Prins tala. Stunderna förfvinna.

FRIGGA. Hans hopp kanfke er ej törle-

der:

Han inga plågor er bereder.

FRIGGA. Prins tala. Stunderna förfvinna!

(affid.es efter en tyflnad.) Mig Ejvor då bedragit har ! Jag lät et hopp mit hjerta vinna Som en bedräglig fkugga var !

FRIGGA. På detta fättet Yngve fvarar Emot den gunfl.--

YNGVE.

Och Frigga fa, Den rädda vördnaden förklarar?

FRIGGA. Prins, tiden är förfluten, gå.

YNGVE. På hvilket prof jag fätts, Gudinna!

(af/ides efter en tyßnad.) Hvad grymma qval jag ock förfar, Skal ej et hopp mit hjerta vinna, Hvars fallka ßcugga mig bedrar!

YNGVE.( )

YNGVE.

Gudinna!

FRIGGA.

Ejvor.

YNGVE.

Blott — blott unna mig at nämna . . . FRIGGA.

För andra gången, Prins: mig lämna! Ni vet hvad mina bud förmå.

sjette scenen. ^

FRIGGA. EJVOR. FRIGGA. Mit hjerta dig Förgäfves trodde. Han dyrkar mig; men älfkar? - Nej! Hans öde af et ord berodde: Och detta ordet — fades ej !

{efter någon tyflnad.) Ack Ejvor! om jag mig bedroge, Och kärleken för vördnad toge : Hur lycklig !

EJVOR. Ni er ej bedrars Han ällkar ej.

FRIGGA , bedröfvad. Jag det bordt finna!

EJVOR.

Ja, Frigga , jag bedragen var: Man dyrkar endafl en Gudinna, Man kärlek för en dödlig har.

 FRIGGA.

Men Ejvor, men jag ber dig, fvara: Är jag Gudinna, vift ?

EJVOR.

Hvad fkymt,

Af tvekan -

FRIGGA. Ejvor, det är grymt At nödgas en Gudinna vara; Men , jag har tänkt i hemlighet, Ar Yngve ej en Gud? hvem vet?

EJVOR.

Hvad tanke !

FRIGGA. Ejvor, jag dig beder: Beröfva ej mit qvalda brott Et hopp, fom mig kanlke förleder, Men fom derjemte gör min tröft.

Från Gudars ynnelt Odén drager Det höga kall han här beklär: Hvem vet, om äfven han en hemlig Gud ej är, Som under fynlig llyrfel tager, Det Folk, hvars öden han belkär? At för fin egen (kul allena ä lik ad vara . Hans fon fördolja lär lit urfprungs värdighet: Så har jag tänkt i hemlighet, Och låter ej den tanken lara.

(Frigga jyn.cs mycket orolig. Man kör en jakta mujiA , hvarunder Preßinnorna komma ur Templet dan-fande. Odén följer dem. Dc komma fram pd Theatrcn och omgifva Frigga.)

Den oro, fom mit bröd fortär. Med hvar minut fig börjar öka. Nej. Jag fördrar den ej. Jag går at honom föka: Och kärlek — eller hat begär.

sjunde scenen.

FRIGGA. EJVOR. ODÉN. CHOR AF PRESTINNOR.

Chor.

Se vi vänta er, Gudinna! Våra rökverk redan brinna.

FRIGGA, med häftighet.

Och altid rökverk, hvart jag går! J förekommen mig, då J mig vänta bören. Beror det då af er, hvad Hund jag fynas får? Gån, lemnen mig — Preftinnor, hören!

ottonde scenen.

ODÉN. EJVOR.

EJVOR.

Af deffa korta ord, til hennes hjerta fluta.

ODÉN,

Jag fer i dem, min vän, et lyckans förebod Til hvad et åldrigt hopp förfäkrat mig at njuta.

C 2 EJVOR.(20)

EJVOR.

Åt hela detta värf, åt alla edra råd,

Hur underbart hon framgång länar! Bekän at lyckans gunft -

ODEN.

Hon gör den fvaga — nåd ! Men Ejvor, hon den vifa tjenar! Hvad hade hennes fvek förmått, Emot min plan i företagen, Och visheten af mina mått ?

Du mins, få väl fom jag, den dagen, Då Gylfe, Nordens Drott, i fjelfva fridens fköt Och inom egen borg , förrådd , afdaga tagen, Tillika med fit lif, fin ätt i Sverge flöt. (Ty verlden trodde få, och tror det än, bedragen!) Den enda af hans, hus, fom hemligt återflod,

Den enda lemning af et blod , På Nordens äldfta thron lå länge kändt och vördad t:. Hans dotter, med et ord, fom än i vaggan var, Du mins, med hvilken lift, jag frälfte hennes dar Från deras jern , fom Fadren mördat: Du mins, i hvilken lunds förvar, I hvilken grottas fkydd jag henne undangömde,

För folkets fyn , iom dottren dömde, I larmet nedergjord tillika med des far.

Du. fjelf, fom henne foltrat har, Och af hvars trogna vård des alla fjät berodde, Du vet, hur djupt fördold för menighetens blick,, Hur okänd för fig fjelf, hon i fin grotta bodde. Den ingen dödlig nalkas fick,

Och

k> /(21)

Och för en hemlig Gud man fnart en gömma trodde;

Följ ledan händelfernas (kick, Och gran (ka med hvad konft min plan jag vide leda, Hur inföfd af den dryck jag hade lare bereda, Och få ur grottans natt i templets dager bragt, Hon vaknar — underbart belkrudad, I hela Orientens prakt: Af hundra Tärnors Chor med bögda knän förgudad , Som kalla des befkydd och dyrka hennes magt —

Och döm, fen alt är öfVerlagt, Om lyckan annat gjort, än mot min klokhet fvara: Hur fkulle hon ej tro fig vara, Den Frigga fjelf, fom dyrkas här? Och des bedragna folk, hur (kulle det förfara, At under Friggas namn en blindad offer-lkara Sit rökverk och fin bön för Gylfes dotter bär?

Men ickè nog, för mit begär, At genom hennes röd med Gudars magt regera.

Min ärelud ej dadnar der: Och min förflagenhet mig öpnar väg til mera.

Des unga bröd af kär]ek rört Sig redan för min fon förklarar „ Se der, mit värf til ända fört: Jag Odens blod med Gylfes parar! Min thron, befäd med detta band „„ Skal vinna en fördubblad dyrka Af fjelfva Gudalärans hand ^

Och det bedragna folket dyrka Gudomlighetens glans och rätt, I Yngves brud och Odens ätt.

De vifa fig. Fördold, jag här vil aktning gifva På hvad i hennes hjerta bor: Des kärlek, (kal mig borgen blifva För den förtigenhet, hvaraf min plan beror.

[til Ejvor.)

Gå, ryktet fprid i menigheten , Om någon fälllynt nåd, fom Svithiod hoppas får: Säg, huru af Gudomligheten En under - fyn ofs föreftår. Och när du detta hopp hos folket hunnit lifva, Lät blofsen tändas opp, cch templet öpnadt blifva.

NIONDE SCENEN.

FRIGGA. YNGVE. ODÉN, gömd. FRIGGA..

Ja, fafi; i denna hemlighet Jag fåfängt fökt en blick af dager, Jag dock med hemlig vifshet vet At Odén er och mig bedrager, Och hela Svithiods menighet. Jag är ej en Gudomlighet. Nej, Odén er och mig bedrager, Och hela Svithiods menighet!

YNGVE.

Ack! hvilken dödlig kunde hyfa Den fägring man hos er tilber? Kring hvilken dödlig kunde lyfa Den prakt fom]y fer omkring er?

FRIGGA.

Nej , våra hjertan ren hväran för ömt befvara

At]yda (kilda ödens bud — Och Frigga dödlig är, om Yngve ej är Gud!

YNCY E.

Jag Gud! hur ficulle jag det vara? Jag är en dödlig blott, fom då han eder fer, Har intet högmod nog at vilja vara mer , Och intet djerfhet nog fin fällhet at förklara.

FRIGGA.

Mit hjerta är tillreds — Välan , Han älfkar! Ödet mig hans ömhet ej förmenat!

(til Yngve efter någon tyflnad) Du ällkar! — Och jag fjelf min eld ej dölja kan! Af kärlek gjorda for hväran, Ofs våra hjertan ren förenat, För'n en af ofs et namn for lina känflor fann!

YNGVE , på knä.

Ni älfkar! — hvilket ord ! — hvad uttryck fkal jag finna!

Gudinna! — Törs jag tro — Gudinna -

Nej, nej. Bland dödliga jag icke räknas bör, Då detta öfvermätt af (älliiet jag kan hinna, Och ej förqvafd af frögd för edra fötter dör.

(ßigtr opp) Nej, det är nu jag tänka bör, At jag til Gudars antal hör.

FRIGGA. Nej, det är nu jag tror förfara, At verkligt en Gudinna vara.

YNGVE. FRIGGA.

Ack då jag Yngves fällhet gör, Hur kan jag ej Gudinna vara ?

Ack då jag Frigga älfka tör , Ar jag ej en af Gudars Ikara ?

TilJammans.

Lät ofs fly från denna flrand, Fly , at vår förening fluta Längft i något okändt land. Der vi utan tvång få njuta Lyckan af vårt fälla band.

FRIGGA.

Nej, all den prakt fom kring mig blänkte, Den dyrkan, och det lof jag fick, Mig intet en minut den rena fällhet fkänkte Jag fmakar detta ögonblick.

YNGVE.

Ja fkynda, kom at flykten taga, Dit kärlek redan färdig flår At ofs i fit befkydd ledfaga: Och der förnötom våra år I nöjen, fom fig ej förfvaga , I känflor, dem man yppa far, Och önfkningar, fom ej bedraga.

Bägge.

Ja fkynda, kom at flygten taga, Dit kärlek redan färdig flår At ofs i fit befkydd ledfaga.

ODÉN , fy nes haßigt. Gudinna! hvad beflut jag hör ! Mån ej mit öra mig förleder?

At(25)

Af alt et offer ni åt kärleken bereder? Den prakt er höghet följa bör, Det kall ni här i Svithiod för, Et mägtigt folk fom dyrkar eder, Af alt för Odens fon ni då et offer gör?

ODÉN.

Af alt et offer ni St kärleken bereder ? Den prakt er höghet följa bör,

Det kall ni här i Svithiod för,

Et mägtigt folk fom dyrkar eder, Af alt för Odens fon ni da et offer gör.

FRIGGA.

Af alt et offer jag St kärleken bereder! Den prakt min höghet följa bör , Det kall jag här i Svithiod för,

Et mägtigt folk fom mig ti I— beder,

Af alt för Odens fon jag villigi offer gör.

YNGVE.

Af alt et offer hon åt kär.

leken bereder! Den prakt des höghet föl.

ja bör, Det kall hon här i Svithiod för,

Et folk fom hennes magt

tilbeder, Af alt för Odens fon hon villigt offer gör.

YNGVE. FRIGGA. Ja, våra hjertan blott vi fråga: De fvara mot hvarannans låga.

FRIGGA,

För mig, för mig, är Yngve alt f YNGVE.

För mig, för mig, är Frigga alt!

Til/ammans.

Vi äro för hvarannan alt! Vi våra hjertan èndafl fråga. Och förn vi Ikiljas åt, vi alla offer våga, Dem kärlek någon tid två ällkande belait.

D

ODÉN, til Frigga. Alt nog. Jag är tilfreds. Min dotter, fatta mod: Lef lyckligt i det band jag mellan eder knyter,

Och blanda nögd med Odens blod Det gamla Kunga-blod i edra ådror flyter.

FRIGGA. Hvad hör jag ? Himmel! hvad —

ODÉN.

At ni ej är Gudinna!

Den filta ättling blott af Gylfes Kungahus. Ni fnart i denna fak fkal vinna önlkadt ljus : För denna Hund var nögd ; at den er like finna , Som ni et offer nyfs af eder höghet böd. Blif för den famma thron, i Yngves famn, et flöd, Som Yngve för er famn var nögd at öfvergifva. Och då i folkets tro, fom vanligt fig bedrar, Ni oförändradt blir den Frigga, fom ni var,

Den fälihet njut, at kunna gifva En dubbel myndighet åt den gemål ni tar, En fördom åt des thron af Gudarnas förfvar,

Och åt den ätt ni går at lifva, Des moders högre glans med namnet af des far.

YNGVE. FRIGGA.

^y^fei 0m " klrtkl vinna Ar rättigheten hos en Gud:

Var vifs at Yngve i fia brud Skal altid vörda en Gudinna !

Var vifs at altid Yngves brud En Gud i fin gemål (kal finna.

(til Odén.)

)

YNGVE, Och ni min far, fom jag min

Konung nämna får , Ack hör hvad detta hjerta fä-

ger!

FRIGGA. Och ni min Kung , fom jag mit»

fader nämna får. Ack hör hvad detta hjerta fä-

ger !

Ack tro at ni i Frigga äger En dotter, fom fkal bli en tröft för edra år.

Och tro at ni i Yngve äger En fon , fom för ert väl i döden villigt går.

Tilfammans.

Vår vördnad evigt fkal mot eder godhet fvara.

ODÉN.

Er vänfkap , mina barn, är alt hvad jag begär,

Alla Tre. ODÉN. Ack föken altid at FRIGGA. YNGVE. Vi (köla til vår död

bevara

De tänkefätt för {^j hört ^ yttra här.

ODÉN. YNGVE, til Frigga. Och faft nödvändigheten yrkar, At fjelf j^eder , alla dar, I templet för Gudinna dyrkar,

c. ..in mig likväl Sa aHka honom dock

i hemlighet fom far.

tionde(38)

TIONDE SCENEN. DE FÖRRA. EJVORv

EJ V OR , til Odén.

Jag er befallning följgt: och templet öpnadt blifvit, Dit hopar utan tal af alla ftånd och år Med häpen längtan fig begifvit, At mötas af den frögd, fom Svithiod föreftår. I Templet öfver alt en helig tyflnad rår , Och ren kring Friggas thron den hundra faklor daga, De moln af rökelfe fitj dra^a,

o o

Hvarpå man fom ni vet des ankomü. förefpår.

ODÉN, til Frigg a.

Prinfefsa, -gå at återtaga Det rum , fom til Gudinnan hör. Er fkönhet er det värdig gör. Jag låter Ejvor omforg draga At underrätta er om det fom fägas bör.

{de gå.)

{til Yngve.)

Och du, til templet kom,'at der en maka finna, I den Gudomlighet fom nyfs din dyrkan van.

YNGVE.

För mig hon altid blir Gudinna: Det är min lycka blott fom jag ej fatta kan!

(Theatren förändras til templet.)

ELLOFTE(29)

ELLOFTE SCENEN.

Theatren förändras til Friggas Tempel. Man Jer Gudinnan på. en präktig thron, omgifven af fina Tärnor och Preßinnor ; fr anför thronen fynes Gudinnans altare, hvaruppå den heliga elden är uptänd. Odén och Yngve framför folket, fom beflàr af Hofmän, Sköldemör, Göther, Landtfolk och Lappar, äro famlade i perißilien , nalkas Gudinnan och betyga henne fin vördnad.

Hymn.

Frigga , mägtiga Gudinna , Nordens hög (ta majeftät, Frigga, Odens fkyddarinna, Se des folk i dina fjät, Under dit befkydd begära Svithiods fällhet, Odens ära, Och des ätt at (lyra det.

{Bal/et utaf folket af alla fländ, under hvilken dt på färßilta fatt frambära Jör Gudinnan fina ejfer. Derunder förekomma Pantominer, den ena af tvänne Lappar , den andra aj två bland Landt-Jolket. Oden tillika med Yngve anföra Hofmän' nen och Sköldemöerne til altaret, der deras vapn helgas af Pr eßinnorna. En haflig tyßnad följer deruppå , hvarefter et underjordijkt dån höres, altaret clarrar , och folket på knä, under tekn aj bfßörtning, emottager Jöljande Orakel.

ORAKLET.C 30)

ORAKLET.

En Prins af Odens blod i dag fkal utfedd blifva.

At ur et Guda-Ikös hans ätt på thronen lifva!

[Folket betygar genom dans ßn glädje öfver Oraklets förebud.)

FRIGGA.

Din dyrkan, trogna folk, i dag Jag fkyndar at förtjent belöna.

Du , Yngve! det är du, fom Svithiod (kal kröna ;

Och den Gemål dig gifs. bland Gudarna är—jag. Med mödan af en kronas börda Emottag denna hand, fom blir des forfta rätt.

Föreviga det blod och fkänk den thron den ätt

Som Norden lyda fkal och tidehvarfven vörda!

[B alle t , hvarefter Tärnorna föra fram Yngve til thronen , der han pä knä utaf Gudinnan emottager fpir an , och af Öfverßa Pr eß innan begjutes med den heliga oljan , under följande

v' Chor af Folket.

Gudomlighet, fom Nordens föner dyrka!

Vår bön för din Gemål och Svithiods Konung hör: Gör honom fäll, gif honom dyrka,

Och gif dit fkydd i arf med fpiran den han för !

[Odén fätter på Yngve den bindeln han emottagit af Gudinnan , fom i det femma af f örhänget kring thronen dölja för folkets äfyn. Under en präktig marche framföres Yngve af folket til fonden af templet, höjes der på krigsmännens ßöldar och undfår cn krona af lager.)

Chok.(3')

Chor af FoLkET.

Må våra rötter templet fylla För hjelten fom på thronen trädt Och våra fi tia barn hans ätt På lagerkrönta tköldar hylla! Må han vår trohet och vårt mod I hundra ttriders faror lära, Och råda, med en lika ära Om våra hjertan och vårt blod!